

tænke paa, Hr. Sidenius? Skulde De tilfældigvis endnu kunne erindre Dem den lille Samtale, vi havde med hinanden den første Gang, jeg havde den Ære at hilse paa Dem i min Svogers Hus? Kan De huske? De var saa elskværdig at udtale nogle anerkendende Ord om mine Niecer, hvorfor jeg meget takkede Dem. Kan De ogsaa huske, at jeg tillod mig at anbefale Dem ved Lejlighed at gøre Dem en billig Fornøjelse ved at lægge Mærke til, hvormange latterlige Personer de unge Piger trak til Huset, . . . mangel Gang ganske unge Fyre uden en lybsk Skilling i Lommen og med et Ansigt saa uskyldigt som en nyvasket Barnerumpe. Der sidder en saadan forsulten Styverfænger oppe paa et Tagkammer og drømmer om at blive Philip Salomons Sigersøn paa sit ærlige Kristennavn! Har jeg ikke Ret? Er det ikke en virkelig komisk Syn?»

Per sagde til sig selv, at havde det ikke været for Jakobes Skyld, skulde den gamle Kavalier ihast være kommet paa Hovedet ud af Døren.

»Og saa er det saa dansk . . . saa ægte pæredansk!« vedblev Hr. Delft og saae sig medynksfuldt om paa Stuens sprukne og tomme Vægge. »I andre Länder vilde saadanne Dummköpfe være en Umulighed . . . lod sig ganske ikke tænke! I Amerika f. Eks. . . . De har ikke været i Amerika, Hr. Sidenius? Aa, derovre burde alle unge Mænd tage sig et Kursus i den Kunst at kaste sig frem